

τη εἶναι λίαν ἀσήμεντος » « ἔσται σοι συγκεχωρημέ-
νον » ἐπρόσθεσεν ὁ Καλίφης· « ὁ σάκκος ἐπληρώθη
γῆς, ἐξηκολούθησεν ὁ Βενδεχὴρ, καὶ ἤδη, Μεγαλειότατε
ἐξάρχων τῶν πιστῶν, καθικετεύω βοηθήσόν μοι, ἵνα
φορτώσω αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὄνου » « ὅποια ἀλλόκοτος
παράκλησις! ἀνέκραξε μετ' ἀγανακτῆσεως ὁ Καλίφης·
πῶς δύνασαι νὰ ἀπαιτήσης τοῦτο παρ' ἐμοῦ; προσκά-
λεσον ἓνα ἐκ τῶν δούλων μου, καὶ ἄς σὲ βοηθήσῃ. »
« Συγχώρησον, ἐξάρχων τῶν πιστῶν, ἐπανελάθεν ὁ
Καδῆς, ἵνα ἐξαιτήσωμαι παρὰ σοῦ καὶ ταύτην ἀκόμη
τὴν χάριν, τὴν ὅποιαν σὲ καθικετεύω ταπεινῶς νὰ μὴ
μὲ τὴν ἀπαρνηθῇς. » — « Παράφρων! ἀνέκραξε πάλιν
ὁ Καλίφης· τὸ φορτίον τοῦτο εἶναι λίαν βαρὺ δι' ἐμέ! »
λίαν βαρὺ; εἶπεν ὁ Καδῆς· ὁ πλήρης γῆς οὗ-
τος σάκκος σοὶ φαίνεται λίαν βαρὺς, ἐλάχιστον τμήμα
τοῦ γηπέδου, ἐφ' οὗ ἰστάμεθα; ὦ Κύριε! Καὶ δὲν
φρίττεις ἀναλογιζόμενος τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν
θέλεις παρασταθῇ ἐνώπιον τοῦ ἀδυσωπῆτου ἐκείνου καὶ
ἰδικοῦ σου καὶ ἡμετέρου δικαστοῦ, καὶ καθ' ἣν οὐ
μόνον ὁ πλήρης γῆς οὗτος σάκκος, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρον
τὸ ἀγροκήπιον, μεθ' ὅλων τῶν παλατιῶν καὶ τῶν
πύργων, τοὺς ὁποίους ἐπ' αὐτῷ θέλεις ἀνεγείρει μεθ' ὅλων
τῶν δακρύων, μὲ τὰ ὅποια οἱ δυστυχεῖς κατέβρεξαν
αὐτὸ ἐξ αἰτίας σου, ἡδύνατο νὰ ἀποβῇ φορτίον πολλῶ
τῷ μέτρῳ βαρύτερον καὶ χαλεπώτερον διὰ τὴν ψυχὴν
σου; ἐπὶ τῆς γῆς εἶσαι θεθαίως ἀπεριόριστος ἄρχων
καὶ κύριος· ἐν μόνον νεῦμά σου ἀρκεῖ, ἵνα συντέμῃ
τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ μία μόνη λέξις σου χιλιά-
δας ἀνθρώπων κατακρημνίζει εἰς τὴν δυστυχίαν. Ἄλλ'
ἔρχεται ὥρα καθ' ἣν θέλεις παρασταθῇ εἰς τὴν αὐτὴν
μὲ τοὺς δούλους σου τάξιν· « εἰς τὴν αὐτὴν μὲ τοὺς
δούλους μου τάξιν; » ἠρώτησεν ὁ Καλίφης· — « ἄλλ'
ἀπατῶμαι· ἐπανελάβε πάλιν τὸν λόγον ὁ Βενδεχὴρ·
ἡ ἐνταῦθα μεγαλητέρα σου προτίμησις καὶ ὑπεροχὴ
θέλει σὲ καταντῆσαι εἰς μεγαλητέρας ἐκεῖ βασάνους καὶ
ἀλγηδόνας· διότι, ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἔχεις ἀσυγκρίτως
μεγαλῆτερον τῶν ἄλλων κύκλον ἐνεργείας, δι' ἀσυγκρί-
τως τιμιώτερα καὶ πλειότερα ὀφείλεις καὶ νὰ ἀπολο-
γηθῇς ἐκεῖ. Διότι ἕκαστος μὲν τῶν ὑπηκόων σου
ὀφείλει νὰ δώσῃ λόγον ἐνώπιον τοῦ ἀδυσωπῆτου ἐκεί-

νου δικαστοῦ, μόνον δὲ ὅσα αὐτὸς ἐκέκτητο, σὺ ὅμως
διὰ πάντα, ὅσα σύμπαντες ἡμεῖς κατέχομεν. Ὑγιαίνει!
καὶ συγχώρησον τὸν δούλόν σου διὰ τὴν τόλμην
ταύτην. » ὁ Βενδεχὴρ ἠθέλησε τότε νὰ ἀποσυρθῇ. Ὁ
δὲ Καλίφης ἔντρομος διὰ ταῦτα γενόμενος καὶ ἀνα-
χαιτίσας αὐτὸν, « νὰ σοὶ συγχωρήσω; τὸν λέγει·
ἀπ' ἐναντίας μάλιστα σοὶ ὀφείλω μυρίας χάριτας, ὅτι
μὲ ἀπέτρεψας ἀπὸ τοσοῦτον μεγάλην ἀδικίαν, τὴν
ὅποιαν ἐξ ἡμισείας ἤδη ἔπραξα. Προσκάλεσον τὴν
δυστυχὴ χήραν ἃς παραλάβῃ ὀπίσω τὴν πατρικὴν
τῆς κληρονομίαν, καὶ ἵνα ἀποζημιώσω αὐτὴν διὰ τὰ
δάκρυα, τὰ ὅποια ἡ ὠμότης μου ἐξέβληψε τῶν ὀφθαλ-
μῶν της, θέλω ἐπαυξήσει εἰς τὸ διπλάσιον τὸ ἀγροκή-
πιόν της ἐκ τῶν κήπων μου, οἵτινες συνορεύουσιν αὐτῷ.
Σὺ δὲ δὲν θέλεις ἐγκαταλείπει πλεόν τοῦ λοιποῦ τὴν
βασίλικήν μου ἀκολουθίαν, ἵνα τύχω εὐκαιρίαν νὰ σὲ
ἀνταμείψω ἐπαξίως διὰ τὰς συνετάς καὶ εἰλικρινεῖς
ταύτας συμβουλὰς σου. Οἱ κυβερνῶντες ἔχουσιν ἀπό-
λυτον ἀνάγκην τῆς φιλικῆς ἀντιλήψεως εἰλικρινοῦς καὶ
συνετοῦ συμβούλου, ὅστις τίποτε δὲν τρομάζει, ἵνα λα-
τρεύῃ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ὅστις πάντοτε ἐπιδεικνύει εἰς
αὐτοὺς τὰ ἀμαρτήματα καὶ τὰς παρεκτροπὰς των,
καὶ τοὺς ἀποτρέπει εἰλικρινῶς ἀπὸ ταῦτα. Σὺ λοιπὸν
ὀφείλεις τοῦ λοιποῦ νὰ ᾔσῃ διὰ παντὸς ὁ ἐμὸς φίλος
καὶ σύμβουλος.

N. Δ. T.

ΠΟΙΝΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΩΝ ΚΙΝΑΙΩΝ.

Ἡ μεγάλη διαφορὰ, τὴν ὅποιαν ἡ Κιναικὴ νομοθεσία
ἐσύστησε μεταξὺ τῆς διαδικασίας τῶν διὰ τοῦ θανάτου
τοῦ ἐνόχου τιμωρουμένων ἐγκλημάτων, καὶ τῆς τῶν
ἐγκλημάτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ νόμος ἐπιβάλλει ἄλλας
ποινάς, ἀποδεικνύει τὸ Κιναικὸν ἔθνος ἄξιον νὰ κατατα-
χθῇ μεταξὺ τῶν μάλλον ἐξευγενισμένων ἐθνῶν τοῦ κόσ-
μου. Διότι οὐδαμοῦ ὁ κατηγορούμενος δι' ἐγκλημα τῆς
ἐσχάτης τιμωρίας περιστοιχίζεται ὑπὸ τοσοῦτων εὐνοϊκῶν
πρὸς αὐτὸν νομικῶν διατυπώσεων, ποῦδὲ προστατεύεται
ὑπὸ τοσοῦτων σοφῶν ἀναβολῶν δυναμένων νὰ εὐκολύνωσι
τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ, ὅσας ἡ Κιναικὴ νο-

μοθεσία επιβάλλει κατὰ τοιαύτας περιστάσεις. Πᾶσα ἐγκληματική κατηγορία, συνεπιφέρουσα τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου, καθυποβάλλεται ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ τὴν ἐξέτασιν καὶ συζήτησιν ἐξ διαφόρων δικαστηρίων ἐξηρητημένων ἀπ' ἀλλήλων, καὶ ἐπὶ τέλους ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου, προεδρευομένου ὑπὸ τοῦ ἰδίου Αὐτοκράτορος, ὅστις ὀφείλει νὰ ὑπογράψῃ ἰδιοχειρῶς καὶ τὴν ἐκτέλεσιν πάσης κεφαλικῆς ποινῆς, ἥτις μολταυτὰ δὲν ἐκτελεῖται, εἰμὴ μετὰ ἐν ἔτος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως.

Ἀλλ' εἰς τὰ ἐγκλήματα, εἰς τὰ ὅποια ὁ νόμος ἐπιβάλλει ἄλλας ἢ τὴν τοῦ θανάτου ποινὴν, ἡ Κιναικὴ διαδικασία εἶναι πολλὰ συνοπτικὴ, ἀπλὴ καὶ ταχεῖα· διότι οἱ ὀνομαζόμενοι *Μανδαρίνοι* τῆς δικαιοσύνης ἔχουσιν ἐν ταῖς οἰκίαις αὐτῶν αἰθουσάν τινα δικαθεμιμένην ἐν εἵδει ἀκροατηρίου, ἐνθα δις τῆς ἡμέρας καθήμενοι ἐνώπιον τραπέζης κεκαλυμμένης ὑπὸ πρασίνου τάπητος, καὶ ἔχοντες ἐκ δεξιῶν μὲν τὸν δημόσιον κατήγορον, ἐξ ἀριστερῶν δὲ γραμματεῖα τινὰ, δικάζουσιν ὅλας τὰς λοιπὰς ἐγκληματικὰς ὑποθέσεις. Καὶ ὁ μὲν κατηγορούμενος φέρεται ἐκεῖ συνωδευμένος ὑπὸ φυλάκων, παρουσιαζόμενος δὲ πίπτει πρηνῆς ἐνώπιον τῆς τραπέζης, στηρίζων τὰς

δύο χεῖρας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· παρὰ δὲ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ ἴσταται ἀξιωματικὸς ὠπλισμένος διὰ μακροῦς ῥάβδου· ὁ δὲ δημόσιος κατήγορος ἐκθέτει τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὴν γνωμοδότησιν αὐτοῦ, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μανδαρίνος, χωρὶς νὰ προφέρῃ ὡς ἐπιτοπλίσσον οὐδὲ λέξιν, λαμβάνει ἐκ τίνος παρακειμένου κιβωτίου ἀριθμὸν τινα μικρῶν ξυλαρίων, τὰ ὅποια ρίπτει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐξακολουθῶν νὰ καπνίζῃ τὴν πίππαν αὐτοῦ, ἢ νὰ πίνῃ τὸ τέιον· ὁ δὲ τῆς μακροῦς ῥάβδου ὠπλισμένος ἀξιωματικὸς συλλέγει καὶ ἀριθμεῖ τὰ μικρὰ ταῦτα ξυλάρια, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἰσοδυναμεῖ νομικῶς πρὸς πέντε ῥαβδισμοὺς, καὶ ἀφαιρῶν πάντοτε ἐν ἐξ αὐτῶν, ὡς χάριν πρὸς τὸν ἐνοχον ἐν ὀνόματι τοῦ αὐτοκράτορος, ἀρχίζει ἀμέσως ἐν τῇ ἰδίᾳ αἰθούσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως. Ἡ δὲ ποινὴ αὕτη τοῦ ῥαβδισμού ἐφαρμόζεται τοσοῦτον συνεχῶς, ὥστε δὲν νομίζεται ἀτιμωτική, εἰμὴ ὅταν ὑπερβαίνῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν εἴκοσι ῥαβδισμῶν. Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως ὁ ἐνοχος ἐγείρεται καὶ γονατίζων ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ εὐχαρισεῖ αὐτὸν διὰ τὴν συγκαταβατικὴν ἐπανάρθωσιν, τὴν ὁποίαν ὁ δικαστὴς εὐηρεστήθη νὰ ἐφαρμόσῃ εἰς τὸ ἐγκλήμα αὐτοῦ. Ἀλλ' ὅταν οἱ ῥαβδισμοὶ ὑπερβαίνωσι τοὺς εἴκοσιν, ὁ ῥαβδισθεὶς δὲν εἶναι ὑπόχρεως νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν δικαστὴν.

Πλὴν δὲ τῆς ποινῆς τοῦ ῥαβδισμού, τὴν ὁποίαν ὁ Μανδαρίνος δύναται νὰ ἐκτείνῃ ἢ συστείλῃ κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ εὐχαρίστησιν, δύναται οὗτος νὰ ἐφαρμόσῃ καὶ διαφόρους ἄλλας ποινὰς, τινὲς ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι ἀξιοπερίεργοι. Διότι τοὺς μὲν χρεωκόπους καὶ ἀπατεῶνας ἐμπόρους καταδικάζει εἰς τὴν ποινὴν τῆς αἰώρας, ἥτις συνίσταται εἰς τὸ νὰ κρεμάσωσι τὸν ἐνοχον διὰ σχοινίων ἐκ τῶν ὤμων καὶ τῶν σφυρῶν τῶν ποδῶν, ἀφίνοντες αὐτὸν καιρὸν τινα ἐκτεθειμένον μετέωρον ἐν ὑπαίθρῳ τόπῳ· τοὺς δὲ ὑβρίσαντας εὐγενῆ τινα ἰδιώτας προσηλοῦσιν ἐπὶ στήλης ἐκ τοῦ ὠτίου, τὸ ὅποιον ὁ δῆμιος τρυπᾷ διὰ βέλους, ἢ ἄλλου ὀξέος ἐργαλείου.

Ἀλλὰ συνηθεστέρα πασῶν τῶν ποινῶν εἶναι ὁ κύφω, ἢ κλοιὸς ξύλινος, τὸν ὅποιον θέτουσι περὶ τὸν τράχηλον τοῦ ἐνόχου, καὶ ὅστις ἔχει τοσαύτην περιφέρειαν, ὥστε ἐμποδίζει αὐτὸν τοῦ νὰ βλέπῃ τὸ λοιπὸν αὐτοῦ σῶμα, ἢ νὰ πλησιάζῃ τὰς χεῖρας εἰς τὸ στόμα, καὶ εἰς τοιαύτην κατὰστασιν ἀφίνουσιν αὐτὸν ἐκτεθειμένον καιρὸν τινα, προδιοριζόμενον ἐπίσης κατὰ τὴν ἀρέσκειαν τοῦ Μανδαρίνου, ἀλλὰ σπανίως ὑπερβαίνοντα τὸ ἐν ἔτος· ἡ δὲ ποινὴ

αὕτη τοῦ κύφωτος τελειοποιηθεῖσα κατήντησεν εἰς τὴν ὑπὸ τῆς παρούσης ἡμῶν εἰκονογραφίας παριστωμένην, ἥτις συνίσταται εἰς τὸ νὰ κλείωσι τὸν λαίμῳ τοῦ ἐνόχου εἰς σιδηροῦν κύφωνα ἔχοντα βάρος τεσσαράκοντα, μέχρι ἐξήκοντα, ἑκατὸν, καὶ πολλάκις διακοσίων Γαλλικῶν λιτρῶν· (ἥτοι 66. περίπου ὀκάδων)· ὁ δὲ κύφων οὗτος, καθὼς καὶ τὰ ἐν τοῖς ποσὶ τοῦ ἐνόχου σιδηρᾶ δεσμὰ, συνεχόνται δι' ἀλύσεων ἐξηρητημένων καὶ κινουμένων ἐπὶ ὀρθῶς ἰσταμένης σιδηρᾶς ράβδου, ὑψηλῆς ἐξ ἑως ἐπτὰ Γαλλικῶν ποδῶν· καὶ τὸ μὲν ἄνω μέρος τῆς σιδηρᾶς ταύτης ράβδου καμπυλοῦται ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἐκ δὲ τοῦ ἄκρου τῆς μιᾶς τῶν δύο τούτων καμπυλοτήτων κρέμαται ἀπὸ μικρᾶς ἀλύσου σιδηροῦν πινάκιον, ἐφ' οὗ εἶναι γεγραμμένα τὸ ὄνομα τοῦ ἐνόχου, τὸ πραχθὲν ἔγκλημα, καὶ ὁ χρόνος τῆς διαρκείας τῆς ποινῆς· εἰς δὲ τὸ κάτω μέρος ὑπάρχει τετράγωνος σανὶς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ ἐνόχος δύναται, ἂν θέλῃ, νὰ καθίσῃ. Ἐνίοτε δὲ κατὰ τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τῶν εἰρημένων ποινῶν, ὁ ἐνοχος λαμβάνει καὶ τινὰς ραβδισμοὺς.

Γενικῶς δὲ κατὰ τὴν Κιναικὴν νομοθεσίαν ὅλα τὰ ἐγκλήματα καὶ ἀμαρτήματα δύναται νὰ ἐξαγορασθῶσι διὰ χρημάτων, ἢ καὶ νὰ παρουσιάσωσιν οἱ ἐνοχοὶ ἄλλους, ἐφ' ὧν νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ καταψηφισθεῖσα ποινὴ, μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς κεφαλικῆς· ὅσον δὲ παράδοξος καὶ ἂν φαίνεται ἡ παρχώρησις αὕτη ὡς πρὸς τὴν κεφαλικὴν ποινὴν, ἀλλ' ἡ ἐλπίς τοῦ ὅτι κατὰ τὸ μεταξὺ τῆς ἀποφάσεως καὶ τῆς ἐκτελέσεως ἐνιάσιον διάστημα ὁ αὐτοκράτωρ, ὡς συνεχῶς ἀκολουθεῖ, ἤθελε μετριάσει τὴν κεφαλικὴν ποινὴν, ἐνθάρρυνει τινὰς δυστυχεῖς εἰς τὸ νὰ ἐμπορευθῶσιν ἐπ' ἀμοιβῇ χρημάτων τὸν κίνδυνον τῆς ἰδίας αὐτῶν ζωῆς.

Ἡ ἄλογος καὶ βάρβαρος αὕτη Κιναικὴ δικονομία, ἡ ἐπιτρέπουσα τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ἐνόχου, ἀποδεικνύει, ὅτι οἱ νομοθέται τῆς Κίνας εἶχον πολλὰ σφαλερὰν ἰδέαν περὶ τοῦ σκοποῦ, δι' ὃν ἡ κοινωνία ἠναγκάσθη νὰ παραβῇ τὴν θανάτωσιν τοῦ ἐνόχου.

ΕΠΙΤΟΜΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ.

ΤΩΝ ΕΝ ΤΗ ΕΥΡΩΠΗ ΕΦΕΥΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΑΝΑ-
ΚΑΛΥΨΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑ-
ΝΙΚΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ
ΕΝΝΑΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ
ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΕΤΟΥΣ.

Τῆς ἱστορίας ἔργον δὲν εἶναι μόνῃ ἡ τῶν συμβάντων, ἀλλὰ καὶ ἡ τῆς προόδου τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου διήγησις· καὶ πολλάκις ἐφευρεσίς τις, ἢ ἀνακάλυψις, ἡ νέα βιομηχανία μετέλλαξαν τῶν ἐθνῶν τὴν τύχην· ἡ μεταφορὰ φυτοῦ τινος, ὡς ἡ ἄμπελος, ἐντόμου τινος, ὡς ὁ μεταξοσκώληξ, ἡ ἀπλοῦς τις ἀγρονομικὸς νεωτερισμὸς, ἀρκεῖ νὰ μεταβάλλῃ τὴν κατάστασιν ὁλοκλήρου λαοῦ.

ὑπὸ τοιαύτην ἔποψιν γράφοντες τὸ πονημάτιον τοῦτο καὶ πρὶν ἀκόμη περιγράψωμεν τὸν κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους προοδευτικὸν δρόμον τῶν γραμμάτων, τῶν ἐπιστημῶν, καὶ τῶν τεχνῶν, θέλομεν θεωρήσει ἐπιτροχάδην τὸν ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων Εὐρωπαϊκὸν πολιτισμόν.

Γενικῶς δὲ ὁ πολιτισμὸς τῆς Εὐρώπης εἶναι καὶ παλαιότατος, καὶ μᾶλλον προωδευμένος, ἢ ὁ τῶν λοιπῶν τοῦ κόσμου μερῶν, ἅμα μὲν, ἔνεκα τῆς εὐκрасίας τοῦ κλίματος, τῆς εὐφορίας τῆς γῆς καὶ τῆς εὐκολίας τῆς συγκοινωνίας ὅλων τῶν μερῶν αὐτῆς, περιστάτικῶν ἀναποφεύκτως ἀναγκαίων εἰς τὰς πρώτας τοῦ πολιτισμοῦ προόδους, ἅμα δὲ ἔνεκα τῶν ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς δαψιλῶν μεταλλείων τῶν γαιανθράκων καὶ τοῦ σιδήρου, συμβαλλόντων μεγάλως εἰς τὴν ταχεῖαν πρόοδον τῆς βιομηχανίας.

Ἐπὶ τῶν τεσσάρων πρώτων ἀπὸ Χριστοῦ αἰώνων, ἡ Ἑλλάς, ἡ Γαλλία, ἡ Ἰσπανία, καὶ μάλιστα ἡ Ἰταλία, ἦσαν πανταχοῦ πλήρεις μνημείων. Ἄλλ' ἀπέναντι τῶν ἀπεράντων ἐκείνων οἰκοδομῶν, τῶν ὁποίων ἡ κομψότης καὶ στερότης ἀντέσχεν εἰς τοὺς παμφά-